

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

เฉลี่ยความสุขให้โลก

ก่อนจ้งหัน

พระมาเรื่อย ๆ วันนี้ออกมาฉัน ๓๕ ที่ไม่ฉันท่านไม่ออกมา ตลอดข้อวัตรปฏิบัติไม่ให้มาเกี่ยวข้อง นอกจากมาฉันและทำกิจธุระส่วนรวมด้วยกัน ถ้าองค์ไหนไม่ฉันไม่ให้ออกมา ให้ทำหน้าที่ของตนโดยเฉพาะ ๆ ปิดกวาดลานวัดอะไรไม่ให้ออกมา ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ไม่ให้ออกมา นั่นแหละเราให้โอกาสของพระ ให้อย่างนี้ตลอดมา แล้วพระขอให้ตั้งใจปฏิบัติทุกองค์ ๆ นะ

พระพุทธเจ้าเป็นจอมโลก ฟังชื่อว่าจอมโลก ธรรมก็เป็นจอมธรรมจอมโลกนะ นี่ละที่ ทำโลกให้ร่มเย็นอยู่ทุกวันนี้ คือธรรมที่ว่านี่ละ ธรรมจอมโลกนี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมนี้ พระสงฆ์ก็ตรัสรู้ธรรมนี้ ธรรมเป็นจุดศูนย์กลาง เรียกว่าธรรมอันเลิศเลอ ท่านทั้งหลายมาจากสถานที่ต่าง ๆ มุ่งหน้ามาเพื่อปฏิบัติอรรถธรรม ธรรมตาครูอาจารย์ทั้งหลายก็มีอยู่ที่ทั่วไป ธรรมก็มีอยู่กับเรา แต่ทำไมจึงต้องเสาะแสวงหา ให้คิดข้อนี้ให้ดี ครูอาจารย์ที่ไหน ๆ เป็นที่ถูกจริตจิตใจ แน่ใจในการแนะนำสั่งสอน ไม่ว่าใครรู้ได้ด้วยกัน เสาะแสวงหาครูบาอาจารย์องค์นั้น ๆ อันนี้ออกจากการเสาะแสวงหาครูบาอาจารย์องค์นั้นแล้ว ให้ดูตัวเอง เสาะแสวงความดีงามของตน ภายในตัวของเรามีทั้งดีทั้งชั่ว ให้ดูให้ดี ให้คิดเลือกตัวเอง

เมื่อไปหาครูบาอาจารย์แล้ว ก็ให้นำธรรมนั้นเข้ามาคัดเลือก ดูตัวเองตรงไหนบกพร่องให้รีบแก้ไข อะไรไม่ดีให้รีบแก้ไขดัดแปลง ชื่อว่าผู้มาศึกษาอบรมเพื่ออรรถเพื่อธรรม เพื่อความสุขความเจริญ ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรเกินธรรม นี่หมอบราบต่อพระพุทธเจ้ามา ที่ว่าหมอบราบสนิทไม่มีอะไรที่ขัดที่ข้องในจิตใจ จากพุทธศาสนาและจากธรรมนี้ แม้เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มี นี่พิสูจน์ด้วยการปฏิบัติ ดังพระพุทธเจ้าท่านว่า สนุทิลุโกลิโก จะเป็นผู้รู้เองเห็นเองจากการปฏิบัติของตนเป็นลำดับลำดาไป

ในบรรดาธรรมทั้งหลายเราก็หมดทางที่จะสงสัยพุทธศาสนาของเรา นี้ ด้วยการพิสูจน์ภายในตัวเราเอง ให้ท่านทั้งหลายนำธรรมพระพุทธเจ้าไปพิสูจน์องค์ท่านเอง ตัวท่านเอง ทุกคนให้นำธรรมไปพิสูจน์ แล้วไปชะไปล้างสิ่งเลวร้ายทั้งหลายซึ่งมีเต็มหัวใจเรานั้นแหละ อย่างอื่นอย่างใดที่ชำระสิ่งเลวร้ายทั้งหลายออกนี้ไม่มี มีธรรมเท่านั้น นอกจากนั้นไม่มี ขอให้พากันใกล้ชิดติดพันกับธรรม ธรรมคือความถูกต้องดีงาม มองเห็นกันสะดุดตา

ในทางดี เกิดกำลังใจ สะดุดตาในทางชั่ว ใจห่อเหี่ยว นี่คือความชั่ว มันทำใจให้ยุบยอบทันที ถ้าเป็นความดีแล้วทำใจให้ยิ้มแย้มแจ่มใสภายในตัวของเรา

ท่านทั้งหลายมาศึกษาอบรมจากครูจากอาจารย์ ให้นำไปปฏิบัติ ให้ดูตัวเอง ความเคลื่อนไหวของตัวเองมีสติเป็นผู้คอยจับ คอยตรวจตราด้วยปัญญา นี่ชื่อว่าเป็นผู้มีศัสตาประจำองค์ พระธรรมและพระวินัยนั่นแหละคือองค์ศัสตา เราเอาสติปัญญาติดตาม ปฏิบัติตามธรรมของศัสตา คือพระธรรมพระวินัย สติเป็นสำคัญมากที่สุด ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

ข้อวัตรปฏิบัติ อย่าถือว่าใครทำแล้วใครยังไม่ทำ ให้เราดูตัวของเรา ถ้าภายนอกบกพร่องที่เกี่ยวกับเรา ก็แสดงว่าเราบกพร่อง ให้รีบแก้ไขทุกคน ๆ

การอยู่ด้วยกันเราเป็นคนมีกิเลสด้วยกัน ต่างคนต่างนำธรรมมาชะล้างด้วยกัน ให้ดูธรรม พิจารณาแก้ไขความผิดด้วยกัน อย่าถือสีถือสา กัน อย่ามีทิฐิมานะสำหรับพระเรา ทิฐิมานะเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น พระตั้งหน้าตั้งตามาปฏิบัติเพื่อกำจัดสิ่งเลวร้ายทั้งหลายนี้ อย่าได้ผลต่อตัวกับมันนะ อยู่ด้วยกันด้วยความเป็นอวัยวะเดียวกัน เพราะธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษา อยู่ด้วยกันผาสุกร่มเย็น ครูบาอาจารย์จะอยู่ไม่อยู่ก็ตาม ศัสตาคือพระธรรมวินัย อยู่กับเราทุกวันเวลา อิริยาบถ สติปัญญาติดตามรักษาอรรถรักษารักรักษาธรรม เท่ากับตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลา

พระพุทธเจ้าไม่ได้อยู่ในคัมภีร์นะ จะมาอยู่ในหัวใจของผู้ปฏิบัติตามคัมภีร์ที่ท่านนำออกไปแสดงเอาไว้ พระธรรม พระวินัย ในคัมภีร์ท่านมี แต่ภาคปฏิบัติต้องมาปฏิบัติต่อตัวของเราเอง นี่เรียกว่าธรรมวินัยอยู่ในตัวของเรา เพราะพระพุทธเจ้าทรงชี้เข้ามาสู่ใจ ให้ดูใจของเราเนะ ใจนี้ตัวสำคัญมากที่สุด จึงต้องเอาธรรมเข้าไปชำระซักฟอก อย่างอื่นไม่มีเราจะไปหาความดีความดี ความสุขความเจริญจากโลกไหนไม่มี ต้องมีธรรมเป็นเครื่องกำกับใจถึงจะมี ความรู้วิชาเรียนมามากน้อยสูงต่ำประการใด ต้องมีธรรมเข้าแทรก ๆ วิชาความรู้เหล่านั้นจะเกิดผลเกิดประโยชน์ ถ้าไม่มีธรรมแล้ว เรียนธรรมก็เป็นโลก เรียนธรรมแบกคัมภีร์ไปก็เป็นโลก เป็นกิเลส แบกกิเลสหลังหักไปในคัมภีร์นั่นแหละ มันเป็นอยู่ที่ใจของเรา ให้ตั้งอกตั้งใจ

ผมเป็นห่วงหมู่เพื่อนมากเพราะต้องไปโน้นไปนี้ มานั่นมานี่ ให้ตั้งใจปฏิบัติ เคารพธรรมวินัยนั่นแหละชื่อว่าเคารพตนเอง เอาละต่อไปนี้จะให้พร

หลังจันทัน

นี่กำลังเร่งทองคำณะเวลานี้ กำลังเร่งทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา ทองคำเป็นอันดับหนึ่ง ดอลลาร์เคียงข้างกันไป นี่หมายถึงเข้าสู่คลังหลวง เร่งละ สิ้นปี ๒๕๕๖ นี้เรากี่

หยุดที่ไปเที่ยวเทศน์ชอกแซกชิกแซกทั่วประเทศไทยนี้ ลึนปีนี้เราหยุด หากจะเทศน์ทั้งใน
โครงการ ทั้งนอกโครงการ จะเทศน์ตามอรัญญิก ตามธาตุตามขันธเท่านั้น ไม่ให้เป็นไป
ตามโครงการเหมือนดังที่เคยปฏิบัติมา เรื่องเทศน์ยังงั้นก็ต้องได้เทศน์โดยดีละ ไปที่ไหน
มีแต่เทศน์ทุกวันนะ นี่เราว่าจะหยุด การเทศน์ว่าการนี้ยิ่งมากขึ้นทุกวัน เทศน์นะยิ่งมาก
ขึ้น ๆ

วันนี้ก็จะไปเทศน์นูนอำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์ ไปถึงนี้บ่ายสามโมงก็เทศน์
ค้ำที่นั่นคืนหนึ่ง แล้วตอนบ่ายสามโมงวันพรุ่งนี้ก็มาเทศน์ที่นากลางก่อนจะมาถึงวัด ก็
อย่างงั้นแหละ อย่างน้อยสภามหาสองกัณฑ์ ใ้อเรื่องสภานูนนี้ไม่ค่อยได้ยิน มันมากกว่าสภ
แฆวะนะ ไปที่ไหนมีแต่เทศน์ ๆ อยู่เรื่อย นี่เราจะหยุด พอสิ้นปีแล้วเราหยุดโครงการที่เคย
ปฏิบัติมา หากจะเทศน์ว่าการก็ให้เป็นไปตามอรัญญิก ตามธาตุตามขันธของเรา ไม่ให้
เป็นไปตามโครงการ ซึ่งต้องทนโครงการนะ มีความจำเป็นต้องทน ทนมาเรื่อย ๆ ที่นี้ความ
ทนจะลดลงมากมายคราวนี้ คือจะเป็นไปตามอรัญญิกเสียมากต่อมากนะ

วันนี้ไปเทศน์น้ำหนาวแล้วก็ค้ำที่นั่นคืนหนึ่ง ที่น้ำหนาวนั้นเราได้ซื้อที่ให้ โธ มัน
เป็นพันเป็นหมื่นไร่ละ ซื้อที่แฉนั้น เพราะที่นั่นเป็นป่าที่สวยงามมาก และเป็นต้นน้ำลำ
ธารอยู่ที่นั่น เช่นอย่างแม่น้ำเลย ไหลไปผ่าน ที่เรียกแม่น้ำเลย ๆ ผ่าน ออกจากต้นน้ำนี้ละ
เราไปเห็นความสำคัญอย่างนั้นละ แล้วพอดีเขาเสนอขาย ๆ ให้ ไปติดตามดูให้หมดแฉนี้
เราว่ากัน ไปติดตามดูซิ เรากว่านซื้อเอาหมดเลย มอบทางภายในให้พระที่อยู่แฉนั้น เช่น
อย่างท่านชิต แล้วองค์ไหนมีวัดอยู่แฉนั้น ให้เป็นผู้ดูแลรักษา ภายนอกมอบให้
ทหารดูแล ไม่อย่างงั้นจะไม่พ้นจากลักลอบถูกทำลาย เมื่อทหารมีอยู่เป็นจุด ๆ แฉนั้นแล้ว
เขาก็ไม่กล้า

นี่ก็ซื้อเป็น โห เป็นพันเป็นหมื่นไร่ อันนี้นานแล้ว สักเท่าไรปีนะ แฉนั้นเรียกว่าซื้อ
หมดเลย กว้างขวางมากทีเดียว และเป็นต้นน้ำลำธารได้เป็นอย่างดี ถ้าหากว่าไม่ซื้อไว้
หมด แล้วแห้งแล้งขึ้นมาทันที เราหวังบ้านห้วงเมือง เราทำเอาไว้ให้ลูก ๆ หลาน ๆ ได้
ใช้ต่อไป จึงได้ซื้อไว้หมด ไปที่ไหนไม่ได้คุณนะ ไปที่ไหนมันเห็นแต่รอยมือของเราทำ
ไว้ ๆ ๆ ถ้าอยู่ธรรมดาที่ไม่เห็น ออกไปนี่เห็นทั้งนั้นแหละ ออกไปที่ไหน ๆ เห็นเป็นแฉไป
เลยเชียวนะ ไม่ว่าโรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ที่ไหน ๆ ทำประโยชน์ ยังชอกแซกแปลก ๆ
ต่าง ๆ มีอยู่ทั่วไปนะเขาขอความช่วยเหลือ ช่วยไปเรื่อย ๆ อย่างงั้นละเรื่อยมา

นั่นละเมตตารธรรม เจลี่ยให้ความสุขทั่วถึงกัน เรียกว่าธรรม ท่านทั้งหลายไม่รู้ว่
ธรรมคืออะไร ให้ฟังเสียงตามนี้ละ ที่เราซื้อนั่นซื้อนี้เรียกว่าธรรม เจลี่ยความสุขให้โลก

ทั้งหลายที่มีความจำเป็นทั่วหน้ากัน หวังพึ่งซึ่งกันและกันอยู่ตลอดมา จะอยู่เอกเทศอย่างงี้ไม่ได้ เราอย่าว่าเราเก่งนะ เป็นมหาเศรษฐีต้องอาศัยคนงานใช้ไหมล่ะ ลูกน้องคนงานหนุนเข้าไปเพื่อความเป็นเศรษฐี เศรษฐีก็ต้องเลี้ยงคนงาน อาศัยกันอยู่อย่างงั้น จึงเรียกว่า อนุญมณฺญู ต้องอาศัยกัน ขอให้ท่านทั้งหลายได้นำธรรมพระพุทธเจ้ามาพิจารณาตนเอง แยกสันปันส่วนออกข้างนอกข้างในแล้วจะเห็นความบกพร่อง ความสมบูรณ์ของกันและกันทั่วโลกดินแดน แล้วจิตใจจะเชื่อมโยงถึงกัน ความเมตตาสงสารกัน ความอิจฉาบังเบียดนี้เรื่องของกิเลสเอาไฟเผาทั้งนั้น อย่านำมาใช้นะ

ธรรมไปที่ไหนเย็นไปที่นั่นๆ ถ้ากิเลสนำหน้าไปที่ไหนๆ นั้นละเอียดร้อนไปที่นั่นเป็นแถวไปเลย ยิ่งเป็นผู้ใหญ่เท่าไรยิ่งทำความเดือดร้อนมาก กว้างขวางมาก เป็นผู้ใหญ่มีความรู้สูง มีอำนาจมาก อำนาจนั้นแหละ ป่าๆ ถิ่นๆ นั้นแหละอำนาจของกิเลสนะ อาศัยกฎหมายขึ้นเป็นโล่บังหน้า แล้วกฎหมายก็แทรกไปตามนั้น นี่แหละกฎหมายนี่ละมันเผาบ้านเผาเมือง หลักใหญ่กฎหมายเหล่านั้นตามแต่ก่อนมาทุกวันก็ต้องอาศัยธรรมนั้นละมาเป็นกฎหมาย พอให้คนตายใจ แต่กฎหมายมันอยู่ข้างใต้นั่นซิ กฎหมายนี่ละทำให้เดือดร้อนเวลานี้ กฎหมายไม่ได้ทำ ว่าไปตามหลักความสัตย์ความจริง อย่างผู้พิพากษาต้องเป็นผู้จิตเป็นธรรม เป็นเชื่อถือได้ นั้นละเป็นความถูกต้อง จึงจะเป็นผู้พิพากษาได้ ตัดสินให้สม่าเสมอถูกต้องตามกฎหมายเกณฑ์ซึ่งเป็นเรื่องของธรรม

ถ้าธรรมไม่มีแทรกแล้วเอาเถอะ ว่างั้นเลย พูดจริงๆ อย่างนี้ละเรา ได้พิจารณาเพิ่มเติมกำลังหมดแล้วก่อนที่จะนำมาพูดนี้ เอามาพูดเพียงเอกเทศนิดๆ หน่อยๆ นิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น เหมือนแม่น้ำมหาสมุทรตกมาเป็นเพียงกระป๋อง เป็นถึงเท่านั้นละ ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นยังไง นอกนั้นเป็นธรรมทั้งหมด แยกออกมาใช้สำหรับโลกเพียงเล็กๆ น้อยๆ จึงได้พูดเสมอเทศน์เสมอกับเรื่องธรรม ไปที่ไหนอย่าปราศจากนะ ถ้ายังหวังความสุขอยู่แล้ว ถ้าไม่หวังตายทั้งเป็น แล้วให้มีธรรมแทรก เหมือนโรคมียามีหมอรักษา คนไม่มีธรรมในใจนี้เหมือนไม่มียามีหมอรักษา และไม่สนใจกับหมอ ใครไปก็โดดเข้าแต่ห้องไอ ซี ยู จมเลย ๆ ๆ นี่คือคนไม่มีธรรม ไม่มีมากน้อยก็มีแต่กิเลสแทรกเข้า ๆ ทำโลกให้เดือดร้อน

นี่เราพูดถึงเรื่องการซื้อที่ดินอย่างงี้ เราก็ตัวเท่าหนูนี้ทำประโยชน์ให้โลก เราก็พูดว่าเราเต็มเหนี่ยวเราจริงๆ นะ ในชาตินี้เราบอกจริงๆ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบมาโดยลำดับลำดับ ซึ่งเป็นที่แน่ใจประจักษ์ใจทั้งนั้นออกมานี้ออกมาสอน ไม่ว่าธรรมชั้นใดเราไม่สงสัยในธรรม มันจำอยู่ในนี้แล้วจะให้ว่าไงอีก แบออกนี้ว่า ว่างั้นเลย ตาบอดหรืออยากว่างั้นนะ จะ

ให้ว่าไงอีก ใครจะเชื่อก็เชื่อ ใครจะฟังก็ฟัง ไม่ฟังก็จมนะ เรื่องกิเลสต้องปิดธรรมเสมอ พุดเรื่องอรรถเรื่องธรรมไม่ได้ก็คิดวาง กิเลส เช่นยกตัวอย่างเช่นว่า บรรลุธรรมขั้นนั้นขั้นนี้ ผู้ นั้นสำเร็จที่นั่นที่นี้ นี่กิเลสจะขวางทันที ๆ เลย นี่คือเรื่องของกิเลสตัวหนาแน่น ตัวเป็นภัย ต่อธรรมทั้งหลาย แล้วก็กลับมาเป็นภัยเหยียบย่ำตัวเองโดยไม่รู้สีกตัวนั้นแหละ

ธรรมพระพุทธเจ้าวางโลกไปที่ไหนพอจะพุดไม่ได้ แต่กิเลสมันขวางโลกอยู่ทั่ว ดินแดนนี้ทำไม่ชมเชยมันนักหนา ไม่เห็นว่ากิเลสเป็นภัย ประกาศออกบ้างชี้ให้ได้ว่า กิเลส เป็นภัยให้โลกได้เห็น มีตั้งแต่เรื่องของกิเลสเต็มโลกเต็มสงสาร ไม่ออกมาประกาศ แต่ทำ กันอยู่ตลอดเวลาทุกตัวสัตว์ ธรรมแยบออกมาเพื่อจะเป็นน้ำดับไฟนี้ออกมาไม่ได้นะ พุดจริง ๆ อย่างที่หลวงตาพุดอยู่ที่นี่ คือเปิดเผยออกมา เอาความจริงของธรรมออกมา เหมือน น้ำมาชะล้างสิ่งสกปรก หรือเป็นฟืนเป็นไฟให้สงบเย็น

พุดเรื่องอรรถเรื่องธรรมขึ้นมาเด็ด ๆ เผ็ด ๆ ร้อน ๆ ตามหลักความจริงของธรรม นี้ หาวัวโอ้วอวด ว่าโกหกมดเท็จไปแล้ว เห็นไหมกิเลสมันจะตามตี มันตีเจ้าของมันแหละ จะมาตีอะไรผู้พุดตามหลักความจริง เอา ตีมาสามแดนโลกธาตุ ว่างั้นเลย เราไม่เคยหวั่น ถ้าเราหวั่นเราจะพุดธรรมะของจริงไม่ได้ ตามหลักพระพุทธเจ้าที่เทศน์ของจริงมาสอน โลกมาได้สามโลกธาตุนี้ ทุก ๆ พระองค์เป็นอย่างนั้นมา มีแต่ธรรมของจริงมาสอนโลก แล้วรื้อขนสัตว์โลกที่เป็นกองทุกข์ให้เบาบางลง เข้าสู่ความสุขอันสมบูรณ์พูนผล มีแต่ธรรม พระพุทธเจ้าเท่านั้น

กิเลสตัวไหนมันมาแข่งพระพุทธเจ้า ที่มันอวดดีอวดดีเหยียบหัวสัตว์โลกให้ได้รับความทุกข์ความทรมานทุกหย่อมหญ้านี้ นำสัตว์โลกพ้นจากทุกข์แข่งพระพุทธเจ้า มีกิเลส ตัวไหนบ้างวะ เราก็ไม่เห็นที่เรียนตามตำรับตำรา พระพุทธเจ้าทุกพระองค์มีแต่รื้อขนขึ้น ทั้งนั้นไม่ได้เอาลง กิเลสนี้เหยียบลงตลอดเวลา ทำไม่ไม่เห็นโทษกันบ้างวะ ไม่เห็นโทษของ มันบ้าง ถ้าเห็นโทษของมันก็ให้เห็นโทษของตัวเองซิ ความคิดไม่ตีอะไรที่จะเป็นภัยต่อ ตนเองและส่วนรวมให้รีบแก้ไขตัดแปลง เช่นอย่างความอิจฉาริษยา ความโกรธความ เคียดแค้น ความก่อกกรรมก่อเวร ความเอาัดเอาเปรียบกัน เหล่านี้ล้วนแล้วตั้งแต่กิเลส ทั้งนั้นมันเหยียบกันอยู่เวลานี้ มนุษย์อยู่ด้วยกันเอาอันนี้เหยียบกันอยู่

ธรรมท่านไม่เห็นเหยียบ ไปที่ไหนเย็นหมด ๆ ธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ทำไม่ไม่ยกขึ้น มาประดับใจบ้าง ชะล้างสิ่งเลวร้ายทั้งหลายเหล่านี้ลงบ้าง ทำไม่จึงปล่อยให้สิ่งเหล่านี้เข้า เหยียบย่ำทำลายธรรม ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ที่ไหนถูกดูถูกเหยียดหยามจากกิเลสทั้งนั้น นะ ท่านไม่ได้มีอะไร แต่กิเลสเข้าไปเหยียบย่ำทำลายท่าน เพราะมันเป็นมหาภัยอยู่เฉย ๆ

ไม่ได้ มันต้องก่อความพินาศฉิบหาย หรือความเดือดร้อนแก่โลกไปทุกแห่งทุกหนที่กิเลสไปไหน มีมากมีน้อยมันแสดงตัวของมันนะไป ที่มีงามตาอยู่บ้างนี่คือมีธรรมกลบเอาไว้ ๑ ๓ นะ ภายในของมันคุกรุ่น ๆ อยู่ภายใน มีน้ำดับไฟเอาไว้ ๆ ๆ พอมาแสดงกิริยาทำทางต่อกัน ให้งามงามตา หัวใจมันเป็นไฟ เอาธรรมจับเข้าไปซิ ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น

เราได้พูดแล้วว่า เราทำประโยชน์แก่โลกนี้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มสติกำลังความสามารถ ถึงขนาดที่คอขาด ขาดไปเลย ตั้งแต่เริ่มทำความพากเพียรของเรามา ตัดเราก็ตัดมาอย่างงั้น เรียกว่าตัดเรานี้เป็นอันดับหนึ่ง เด็ดขาดทีเดียว ฝืนไปไม่ได้ ว่าเอาหนาท่านั้นพอ อย่างที่เคยพูดที่ว่าระฆังเป๋งต่อยกันเลย นี่ที่เรากำหนดเรื่องจิตของเรามันเสื่อม มันเจริญและเสื่อมมาเป็นเวลาตั้งปีกับห้าเดือนละมัง พิสูจน์หาเหตุหาผลมันก็ได้ไม่ได้ ทำความเพียรแทบล้มแทบตายได้ ๑๔-๑๕ วัน ขึ้นไปอยู่จุดที่เย็นใจ สบายใจ เพียงสองคืนแล้วเสื่อมลงมาต่อหน้าต่อตา

เหมือนกลิ้งครกลงจากภูเขาทับหัวเราไปเลย ไม่ฟังเสียงเรา หัวแหลกไปเลย ครกมันทับ เอามาอีกกลิ้งขึ้นอีก พ้นจากสลับไสลที่ครกมันกลิ้งทับแล้วไสมันขึ้นอีก ได้ ๑๔-๑๕ วันกว่าจะขึ้นถึงนั้น อยู่ได้สองคืน สามคืนลง ลงไม่ฟังเสียงใครเลย นี่ละเอามาพิสูจน์ มันเป็นอย่างนี้มันถึงเป็นอย่างนี้ตลอดมา เจริญขึ้นไปแค่นี้ยังงี้ก็ไม่อยู่นะ มันเหมือนถึงวาระของมันแล้ว ความเพียรไม่มีความหมาย ชัดลงเลย จึงได้มาพิสูจน์ใหม่ มันอาจจะเป็นเพราะความผลอที่เราไม่มีคำบริกรรมกำกับจิตก็ได้ เรากำหนดจิตดูเฉย ๆ มันอาจจะผลอไปไหนก็ได้ แล้วกิเลสทำงานเวลานั้นมันจึงทำความเดือดร้อนแก่เรา เจริญแล้วเสื่อมลงมาได้อย่างนี้

พ่อแม่ครูอาจารย์มันท่านก็สอนอยู่แล้ว แต่มันยังไม่เข้าใจจริงเอาจังในจุดเช่นนี้ มันบกพร่องอย่างนี้ แล้ววันเอาธรรมะนั้นเข้ามา และพร้อมกับความสงสัยของตัวเองมาบวกกันเข้า จับจุดคำบริกรรมเป็นจุดยืนตัวเลย เอ้าทีนี้จะเอาคำบริกรรมจะพิสูจน์ตามนี้เสื่อมเจริญก็ให้รู้ ตรงนี้ยังบกพร่องในจิตใจเรา จึงได้ เอ้า ลงใจละนะที่นี้ ที่อื่นที่ไหนไม่สงสัยแล้ว ขาดคำบริกรรมอย่างเดียวที่เป็นข้อสงสัย จะปักลงในจุดนี้ เอ้าแต่ต่อไปจะเป็นจะตายด้วยคำบริกรรม มีสติกำกับไว้ คำบริกรรมพุทธโธ เราชอบพุทธโธ เอ้า จับจุดนี้ละ

พอลงใจนี้แล้วนี่เหมือนกับว่า เอาละที่นี้ละนี่ มันเป็นอย่างงั้นละใจนี้ไม่เหมือนใจใคร พูดจริง ๆ อย่างนี้นะ มันขาดสะบั้นไปเลย ลงอะไรแล้วขาดไปเลย นี่ก็ลงกันกับคำบริกรรม เอาแนใจละที่นี้ แต่จะเอาคำบริกรรมนี้ เหมือนว่านักมวยจะเอากัน ต่างคนต่างจ้อ พอระฆังดังเป๋งก็ชัดกันเลย อันนี้พอแนแล้วระฆังดังเป๋ง คือตัดสติใจเอาละนะ นั่น

หมายถึงระฆังดังเป๊ง พุทโธตลอดไม่ยอมให้มันเปลอเลย มันจะตายก็ตาย ที่นี้เอาละที่นี้ชัดกันเลย

เคยพูดวันแรกเหมือนจะสลบไสลนะ คือกิเลสมันอยู่ภายใน มันเคยคิดเคยปรุงมากที่ กัปก็กัป ที่นี้เมื่อเราได้สัดได้ส่วนแห่งการพิจารณาของเราแล้วว่า จะลงในจุดพุทโธเป็นที่ ระวังดับนี้ได้ ได้หรือไม่ได้ก็จะเอาตรงนี้ละ นี่ละพอลงใจนี้ผางเหมือนจะเป็นจะตาย จิตอยากคิดอยากปรุง คืออยากคิดอยากปรุงคือเป็นทางของกิเลสที่มันออกเดินตลอดเวลา แล้วมาห้ามกันอย่างก็กเสียทีเดียว เข้าใจไหมละ มันออกช่องนี้ ๆ ออกใจ ตลอดเวลาคิด เรื่องนั้นเรื่องนี้ เป็นเรื่องของกิเลสไปหมด ที่นี้ปิดก็เข้านี้เลยเอาพุทโธ ออกแทน พุทโธ ออกอยู่ข้างบนให้กิเลสอยู่ข้างล่าง ตีกันไปตลอดเวลา ไม่ให้เปลอเลยจริงๆ เป็นยังงี้ไม่ยอมให้เปลอ แม้ชนะก็ไม่ให้มี นี่จึงเรียกว่าสมกับว่าระฆังดังเป๊งนะ

เอาอย่างนั้นติดแนบตลอดตั้งแต่ตื่นนอนซัดจนกระทั่งหลับ วันแรกนี้ แหม ทุกข์แสนสาหัส แต่สำคัญมันไม่ปล่อย ล้มก็ไม่ปล่อย ทำยังงี้ก็ไม่ปล่อยกับ พุทโธ วันแรกหนักมาก ยังไม่ได้เห็นผลอะไรเลย มีตั้งแต่เรื่องความทุกข์ คำว่าความทุกข์ไม่ใช่ธรรมให้เป็นทุกข์ กิเลสสู้กับธรรม ธรรมพัดกับกิเลสเป็นทุกข์ เข้าใจไหมละ วันสองมันก็ชัดอีก ๆ อยู่อย่างนั้น ต่อไปมันก็ค่อยรู้ ค่อยเบาลง ๆ เอ้อเห็นผล ก็ยิ่งหนักเข้าไป นี่ละที่พูดให้ฟังถึงเรื่องการต่อสู้กิเลส สำหรับเราเองเด็ดอย่างงั้นแหละ เป็นยังงี้ก็ไม่ถอย ตายก็ตาย ถึงวาระที่ว่าเอานะเท่านั้นพอ อะไรจะมาสวนไม่ได้เลย ขาดสะบั้นไปหมด ถ้าลงว่าเอานะด้วย เหตุผลแล้ว นี่ก็เป็นอย่างนั้น

ความเพียรทุกแบบทุกฉบับเมื่อลงใจตรงไหนแล้วจะเป็นอย่างนี้ทั้งนั้นเลย เป็นอื่นไปไม่ได้ เด็ดขาด ๆ ตลอดเวลา ว่าเป็นที่แน่ใจแล้ว เอานะ เหมือนระฆังดังเป๊ง ๆ อย่างที่เคยพูดให้ฟังว่านั่งตลอดรุ่ง เอาหน้าวันนี้ต้องตลอดรุ่ง เป็นอื่นไปไม่ได้ เป็นไม่ได้จริง ๆ มีข้อยกเว้นข้อเดียว คือเวลาที่เรานั่งหามรุ่งหามค่ำอยู่กับครูบาอาจารย์ อาจจะมีเหตุมีอะไรเกิดขึ้นเกี่ยวกับคนหมู่มาด้วยกัน จึงมีข้อยกเว้นข้อเดียว เว้นแต่ครูบาอาจารย์หรือพระเณรในวัดนี้เกิดอุบัติเหตุถูกลงเินภายในวัดนี้เท่านั้น เราถึงจะลุกออกจากที่ไปช่วยเหตุการณ์นั้น ถ้าไม่มีนี้แล้วเรียกว่าปิดหมด

เจ้าของจะเป็นอะไรก็ตามไม่มีข้อยกเว้น เอ้า ปวดหนักถ่ายออกเลย ปวดเบาออกเลย ทำอะไร ๆ ก็ตาม แม้อัลมลงนี้พอรู้สึกตัวแล้วจะลุกขึ้นนั่งทันที ความสัตย์ความจริงที่ตั้งไว้แล้วนะ เอาหน้า คือนั่งตลอดรุ่งนี้จะไม่ให้บกพร่องไปได้เลย นี่ก็อย่างนั้นละ ฟาดนี้จนโถ ใครไม่เคย ให้ลองดูซึ้งนั่งตลอดรุ่ง เราเคยมาแล้วพูดได้อย่างอาญาญาทีเดียว เรื่องความ

ทุกข์ความทรมาน ร่างกายของเรานั่งอยู่นี่นะ ความทุกข์ที่มันโหมตัวเข้ามาอย่างเต็มที่มันเหมือนไฟ ตัวของเราเหมือนหัวตอ เหมือนท่อนพินอันหนึ่ง แล้วไฟโหมเผาเข้ามา เอ้าไหม้ก็ให้มันไหม้ จิตมันจะฉิบหาย มันจะตายเอาให้มันเห็น อะไรจะตายก่อนตายหลัง ทุกข์นี้ทุกข์มากแสนสาหัส แต่สติปัญญามันไม่ถอยนะ

พิจารณาแยกธาตุแยกขันธ์ แยกทุกข์ แยกกาย แยกทุกสิ่งทุกอย่าง หมุนตัว ๆ ทุกข์มากเท่าไรสติปัญญายิ่งหมุน อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ ทนไม่ได้นะ ทนเฉย ๆ ไม่ถูก ทุกข์มากเท่าไรยิ่งหมุนตัว ๆ มันก็ทันกัน ๆ ที่นี้พอมันรอบตัวแล้ว ที่ไฟมันโหมตัวไหม้เราอยู่สุด ๆ ร้อน ๆ นั้นดับพริบเลยร่างกาย จากนั้นหายใจเลย จิตลงเต็มที่แล้ว พอถอนขึ้นมา ได้พยานแล้ว ที่นี้ เอาละมันจะเลยตายก็ให้เลยชิตีนี้ มันได้สักขีพยาน นี่ละที่พูดถึงเรื่องการทำคามเพียร แต่มันไม่เป็นทุกคืนนะ ถ้าคืนไหนพิจารณาจับติด ๆ อย่างนั้นไม่นานลงฝั่งเลย ร่างกายไม่บอบซ้ำ

ถ้าวันไหนเหมือนกับคิมเราปากมันไม่คม หนีบปั๊บหลุดปั๊บ ๆ อย่างนี้วันนั้นทุกข์มากนะ ถ้าหนีบปั๊บติดปั๊บนี้ไม่นานลง สติปัญญาเราแม่นยำ ๆ ไม่คลาดเคลื่อนลงได้เร็ว พอถึงเวลาแล้วซึ่งนั่งเวลาเท่ากัน อย่างน้อยสว่าง มากกว่านั้นบางทีตะวันโผล่ขึ้นมาก็มี นี่เวลาเท่ากัน ร่างกายไม่บอบซ้ำนะ วันไหนพิจารณาได้ถนัดชัดเจน เหมือนว่าคิมเราหนีบปั๊บติดปั๊บ ๆ นี่ไม่นาน สติปัญญาเฉียบแหลมทันกัน พอถึงเวลาลุกไปเลยนะ นี่เวลาเท่ากัน มันสำคัญอยู่ที่จิต ถ้าจิตดีร่างกายไม่บอบซ้ำ ถ้าจิตพิจารณาสติปัญญาไม่ทัน หรือเหมือนกับคิมปากไม่ดี วันนั้นเวลาจะลุกขึ้นรู้แล้ว ต้องได้แก้ไขตัดแปลงอย่างเต็มที่ พอถึงเวลาแล้วจะลุกมาไม่ได้นะ มันตายหมดแล้วตั้งแต่เอวลงไปนี่ เรียกว่าหมด ส่วนนี้ยังดี เวลาเราลุกขึ้นอันนี้ มันตายหมดแล้ว ลุกขึ้นได้ยังไง พอลุกก็ล้มผางเลย ล้มแล้วลุกไม่ขึ้นต้องเอามือค้ำเอาไว้ ก็ต้องเหยียดเท้าดู

จากนั้นมาพอวันไหนบอบซ้ำมากมันก็รู้แล้ว เพราะมันเป็นบทเรียนสำคัญ ต้องนั่งอยู่เฉย ๆ แล้วมือไปจับขาตั้งออก จับขาที่นั่งขัดสมาธิ วางทางนั้น วางทางนี้ ทิ้งไว้ก่อนแล้วคอยสังเกตดู เลือดลมมันจะค่อยเดินของมัน ๆ ถ้ามันยังเฉย เรียกว่ามันตายแล้วนะ ถ้ามันยังเฉยอย่าลุก ลุกล้มเลย สังเกตดูเลือดลมมันจะค่อยออกของมันไป แล้วกระดิกนิ้วเท้าดู นิ้วเท้าถ้ากระดิกได้ นั้นเริ่มแล้วละจะดีแล้ว ถ้ากำหนดกระดิกยังเฉยอยู่นี้อย่าลุก กระดิกได้ ๆ แล้วคู้เข่าลองดู เหยียดออกลองดู แน่ใจแล้วลุกไป เราเคยล้มแล้วนี่ คืนแรกเลยแหละ ฟาดทิ้งหงายเลย จนกระทั่งเจ้าของงเจ้าของ อ้าว ทำไมเป็นอย่างนี้ ล้มแล้วลุกไม่ขึ้น ทำงก็ไม่ขึ้น ทางนี้ตายหมดแล้ว ทำไมเป็นอย่างนี้

มันไม่รู้นี่ มันไม่เจ็บ มันตายไปแล้วมันไม่เจ็บนะ เจย ตอนพีดกันอยู่มันก็สุดเหวี่ยงของมัน จากนั้นมาแล้วก็เป็นครุ วันไหนลำบากมาก ๆ วันนี้จะต้องได้ทำอย่างนี้ ๆ ถ้าวันไหนสะดวกแล้วลุกไปเลย นี่ทุกซ์หรือไม่ทุกซ์ท่านทั้งหลายฟังซิณะ ที่ได้นำมาสอนท่านทั้งหลายเวลานี้ ถึงขนาดนั้น เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ถ้าไม่สว่างแล้วเป็นไม่ลุก เอากันว่าเอานะเท่านั้นพอ แต่มันไม่เคยตาย ถึงตายก็ตายได้จริง ๆ ที่จะให้ถอยกลัวความตายนี้ไม่มี ลงความสัตย์ได้ฝังเข้าไปแล้ว คำสัตย์นี้ใหญ่โตมากที่สุดเลย นี่การฝึกฝนอบรมตนเอง ชั้นเริ่มแรกละนี้ ชั้นเริ่มได้หลักได้เกณฑ์มาแล้วอันนี้ก็ก้าวขึ้นเลย หมุนกันขึ้นไปเลย ลำบากลำบากมากที่สุด ลำบากการภาวนาเป็นชั้นเป็นตอน

ชั้นล้มลุกคลุกคลานทุกซ์ทางร่างกายมากที่สุด ทีนี้เวลาได้หลักได้เกณฑ์ ทางด้านจิตใจของเราได้หลักได้เกณฑ์ ร่างกายนี้ไม่ค่อยทุกซ์ ใจนี้หมุนตัว ๆ นี่การฝึกฝนอบรมตนเอง ไม่หวังอะไรหวังธรรมเท่านั้น เพราะความเด็ดอยู่ในหัวใจนี้ หวังขอให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ จะไม่ต้องการเป็นอะไรอีก ไม่ให้มีอะไรสืบต่อ เพราะฉะนั้นความเพียรมันถึงได้หมุนตัว ๆ ไม่มีคำว่าย่อหย่อนอ่อนกำลังเลย พิจารณาย้อนหลังว่า ความพากเพียรของเรานี้อ่อนตรงไหน ท้อถอยตรงไหน ไม่มี มีแต่ได้ขะยะ ๆ ความเพียรของตัวเอง มันรุนแรงมาก เพราะสังขารร่างกายมันกำลังแข็งแรงด้วย พอเราหยุดทรมานเมื่อไรมันก็ติดของมันเลย ทีนี้เวลาเราพิจารณาไป โอ้ย ขยะ ๆ นะ

นี่ละเป็นยังไง ถึงมันจะตายมันก็ไม่ได้ถอย ถ้าลงจิตได้เด็ดเข้าไปแล้วนะ ไม่มีอะไรใหญ่กว่าคำสัตย์คำจริง ความตายไม่มีความหมาย นี่จึงพยายามเต็มกำลังความสามารถ แต่จิตของเรามันก็ก้าวไปเรื่อย ๆ เพราะอำนาจแห่งความเพียรนี้ละ ล้มลุกคลุกคลานก็ได้เคยพูดให้ฟัง น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาก็ดูให้ฟัง ฟาดจนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย จะไม่นอนทั้งวันทั้งคืน เวลามันได้เห็นโทษกิเลสก็เห็นอย่างเต็มหัวใจ จะอยู่ด้วยกันอีกไม่ได้แล้ว เวลาเห็นคุณของธรรมเครื่องเชิดชูที่จะให้หลุดพ้น ก็มีแต่ที่จะให้หลุดพ้นโดยถ่ายเดียว เมื่อต่างฝ่ายต่างมีกำลังแล้วลืมหลับลืมนอนนะ นอนไม่หลับ ๆ ฟาดตลอดรุ่ง นั่งภาวนาก็นั่ง จากนั้นเดินจงกรมก็เดิน เวลาจะนอน นอนมันก็ไม่ถอย มันหมุนของมันเป็นธรรมจักร

นี่เรียกว่าสติปัญญาแก้กิเลส แก้โดยอัตโนมัติ เมื่อถึงขั้นมีกำลังวังชาแล้ว ธรรมแก้กิเลสนี้แก้โดยอัตโนมัติเหมือนกัน คำนี้ท่านทั้งหลายเคยได้ยินมาจากใคร เรานี่เองเป็นผู้พูดออกมา เรานี่เองผู้เป็น ถึงขั้นมันหมุนของมันแล้วอยู่ที่ไหนเป็นหมด ชั้นธรรมมีกำลังวังชาแล้วอยู่ที่ไหนแก้แต่กิเลสโดยถ่ายเดียว แม้ที่สุดเราฉันทันจันอยู่ที่นี่ มันไม่ได้สนใจจะกับอาหารว่ามีรสชาติประการใด มันหมุนอยู่อันหนึ่ง กิเลสกับธรรมพีดกันอยู่ เวทีอยู่ภายในใจ

นี่ มันไม่ได้อยู่กับอาหารหวานคาว นี่ถึงคราวมันเป็น มันหมุนของมันอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งหลับบางที่มันไม่หลับ บังคับให้หลับ อันนี้มันมีแต่จะทำงาน นี่เรียกว่าธรรมมีกำลังจากการฝึกฝนอบรมของเราเต็มเม็ดเต็มหน่วยมา จนกระทั่งมีกำลังวังชาขึ้น ถึงขั้นธรรมมีกำลังเป็นอัตโนมัติ แก้กิเลสเป็นอัตโนมัติ ไม่ต้องมีใครมาบอกมาบีบบังคับ คำว่า ความเพียรหายเลย คือมันเลยความเพียรไปแล้ว ต้องรู้เอาไว้ ไม่หลับไม่นอน ไม่พักไม่ผ่อน มันจะเอาให้ตายจริง ๆ เพราะภายในนี้มันพืดกันอยู่

กิเลสกับธรรมพืดกันอยู่ภายในใจ เป็นวงในระหว่างนักมวยต่อยกัน นี่ละจิตที่เวลา เข้าถึงธรรมอัตโนมัติ แก้กิเลสนี้แกเองเป็นเอง ได้รู้เอาไว้ ถ้าเราจะนอนจริงๆ ต้องบังคับ ให้อยู่กับพุทโธ จะพักกิริยาของจิตที่มันพืดกับกิเลสไม่ให้มันออกต่อยกัน ให้อยู่ภายในนี้ เรียกว่าให้น้ำ แล้วมันก็หลับได้ พอตื่นปั๊บ ปั๊บแล้วนะ ต่อยแล้ว กรรมการอยู่ไหนไม่สนใจ ต่อยแล้ว ๆ จนกระทั่งหลับ ๆ เดินจงกรมตั้งแต่ฉันจึงหันเสร็จแล้ว ก้าวลงไปทางจงกรมแล้ว ไม่รู้จักขึ้น คืออันนี้มันต่อยอยู่ภายในอัตโนมัติ กิเลสกับธรรมพืดอยู่ภายใน สติปัญญาเป็น อัตโนมัติหมุนตัว ๆ กิเลสอยู่ที่ไหน ๆ มันตามรู้ตามฆ่าตามสังหารตลอด โดยไม่ต้องได้ บังคับ ความเพียรนี้ไม่มี ตอนนี่ไม่มีความเพียร ต้องรู้เอาไว้ถึงได้ ไม่งั้นมันจะเลยเถิด

เวลาความเพียรสุดสำหรับพยายามนี้มี เพียรหนักเพียรเบาไปด้วยกันทุกคน พอถึงขั้นนี้ แล้ว พูดว่าเพียรนี้ไม่ได้เลย นอกจากพูดแต่ต้นถึงโน้นเลยว่า ความเพียรเพื่อพ้นทุกข์ เท่านั้น แต่ในระหว่างทาง อันนี้ไม่มีเพียร มีแต่หมุนตัว ๆ นี่ละฟังเอาสิ กิเลสธรรมดาของ มันมันทำงานบนหัวใจสัตว์เป็นอัตโนมัติมาทุกหัวใจตลอดตั้งกับตั้งกัลป์ ที่สัตว์โลกทั้งหลาย หมุนตายกองกันอยู่ มีตั้งแต่กิเลสทำงานโดยอัตโนมัติ มันเป็นของมันเอง มันชิน เพราะฉะนั้นเวลาเราบังคับ เอาพุทโธเหยียบหัวมันไว้มันถึงป็น มันจะออกสร้างวิภูษะ เอา พุทโธตีเข้า ๆ แล้วมันก็อยู่ อำนาจของธรรมพาให้สงบเย็น แล้วสร้างฐานขึ้นมาเรื่อย จนกระทั่งนั่งหามรุ่งหามค่ำได้ จากนั้นก็ต่อ ต่อเข้าไปนั้นก็ป็นอัตโนมัติละที่นี้

อัตโนมัติคือสติปัญญาฆ่ากิเลส เป็นอัตโนมัติตลอดเลย จากอัตโนมัติอันนี้แล้วเป็น อัตโนมัติชั้นละเอียด ๆ ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา อัตโนมัติอันนี้ยิ่งซึมซาบไปเลย จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไม่มีอะไรเหลือเลย สติปัญญาประเภทอัตโนมัติหรือมหาสติ มหาปัญญานี้เหมือนกับเครื่องมือทำงาน พอเสร็จแล้วเครื่องมือนี้ปล่อยเอง ไม่ต้องไปบอก ว่าให้ปล่อยเครื่องมือ ปล่อยมีดปล่อยขวานปล่อยสิ่วปล่อยกบ ปล่อยอะไรปล่อยซี่ ปล่อย ช้อนปล่อยหม้อปล่อยถ้วยอย่างนี้ไม่ต้องบอก มันอิมแล้วมันรู้เอง มันปล่อยไปหมด

อันนี้ก็เหมือนกัน เวลามันหมุนนี้ โถ จนกระทั่งได้มาคิด คิดจริง ๆ นะไม่ใช่ธรรมดา คือมันหมุนเสียเจ้าของจนจะตาย ร่างกายนี้บอบช้ำมาก แต่อันนั้นไม่ถอย เอ้ เราคิดไว้ตั้งแต่ก่อนว่า ความพากเพียรที่เราหมุนแทบเป็นแทบตายในเบื้องต้นที่ตะเกียกตะกายนั้น มันเป็นความทุกข์มาก แล้วเอาความสุขความเบาช้ำหน้ามาปลอมมัน เอ้อ เวลานั้นมันกำลังตะเกียกตะกาย มันก็ต้องทุกข์บ้างนั่นแหละ เวลาจิตมีความสงบผ่อนคลายละเอียดยลออกไปแล้วมันจะเบา ว่าอย่างนี้ เจ้าของปลอมเจ้าของ ปลอบเอาต้น ๆ เดอ ๆ นั่นแหละ มันจะค่อยเบาไป ๆ เราก็คิดอย่างนั้นจริง ๆ นึกว่ามันจะเบาไป ๆ

ทีนี้เวลาก้าวเข้าถึงขั้นที่เราคาด มันไม่ได้เป็นอย่างคาดชิ มันหนักเท่าไร ความเพียรยิ่งหมุนของมัน ๆ จนกระทั่งจะไม่ได้หลับได้นอน มันก็มาคิด เอ้ แต่ก่อนเราว่า ค่อยตะเกียกตะกาย ทุกข์ทนไปเถอะ เวลาจิตละเอียดแล้วมันจะเบาไป ๆ มันเบาอย่างไรมันไม่ได้นอนทั้งคืน มันเอาเจ้าของนะ มันเบาอะไร นี่ความจริงเป็นอย่างนี้ พอว่าเท่านั้นบีบมันก็ใส่แล้ว ตูม ๆ แล้ว จนกระทั่งกิเลสมันขาดสะบั้นลงหมดประจักษ์ ตามใครว่านั่นเลยนะ พระพุทธเจ้าสอนว่า สนุทธิฎฐิโก ใครเป็นคนประกาศไว้ธรรมข้อนี้ ประกาศไว้เพื่อใคร ก็เพื่อผู้ปฏิบัติ เมื่อรู้มันก็เป็นอย่างเดียวกันนั้น

เราพูดแล้วสาธุทันทีเลย พระพุทธเจ้ามีก็พระองค์ก็ตามไม่ทูลถาม นั่นเห็นไหมล่ะ ก็ของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ด้วย สนุทธิฎฐิโก แล้วถามใคร ธรรมะนี้ ธรรมะเด็ดขาดของพระพุทธเจ้า ถ้ายังไปถามพระพุทธเจ้าอยู่ ธรรมะข้อนี้ก็ไม่ได้เด็ดขาด พระพุทธเจ้าก็ไม่มี ความหมายใช้ไหม ความรู้ของเราที่เหลว นั่น นี่ความรู้ก็จริงจางเข้าไปด้วย เป็นไปตามนั้น ทูลถามพระพุทธเจ้าทำไม

ทีนี้คำว่ามหาสติมหาปัญญาที่หมุนตัวเป็นเกลียว ทำงานพึดกับกิเลส ปล่อยเองนะ ไม่ต้องบังคับ วางเองหมดโดยสิ้นเชิง ทีนี้เบาหรือไม่เบาเลยไม่ถามคราวนี้ ไอ้ที่ว่าตะเกียกตะกายมาถึงขั้นนี้แล้ว ละเอียดยลออกแล้วมันจะค่อยเบาไป มันไม่ได้เบา จนกระทั่งปล่อยหมดแล้วมันถึงจะเบา ปล่อยงานหมดแล้วมันถึงจะเบา ทำงานส่วนหนักก็เป็นงานส่วนเบาก็เป็นงาน ส่วนละเอียดก็เป็นงาน เป็นงานทั้งนั้นมันจะเบาได้ยังไง งานติดมือมันอยู่นี้ จนกระทั่งงานเสร็จแล้วปล่อยหมด นั่นมันถึงเบา กิเลสขาดสะบั้นลงจากใจแล้วเบา มหาเบา

ไม่มีใครที่จะรู้จะเห็นได้ ไม่มีใครจะเหมือนธรรมชาตินั้น ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมชาตินั้น นี่ที่พระพุทธเจ้าท้อพระทัย มาเอากันตรงนี้ เวลาเจอเข้าไปแล้วไม่มีอะไรเหมือนเลย พระองค์ท้อพระทัย นี่เคยพูดแล้วไม่ใช่เหรอ เอามาอวดท่านทั้งหลายหรือที่

พูดนี้ เราเองมันก็เป็นนี่ เคยคาดเคยคิดไว้ยังไง พอมันจ้ำจี้ขึ้นมา โห สอนไปทำไมสอนโลก สอนไปที่ไหนพูดไปที่ไหนเขาจะหาว่าบ้า เรายุ่ไปพอดถึงวันตายไปเสียเท่านั้น ไปสอนใคร เขาจะหาว่าบ้า ไปสอนเขาทำไมเมื่อมันเป็นแบบนี้ เราเอาย่อยๆ เอาอย่างนี้นะ มันยังเป็นได้

นี่ธรรมพระพุทธเจ้าเมื่อถึงขั้นมันหมุน มันหมุนของมัน เห็นโทษมากเท่าไรเห็นคุณ ก็มากเท่ากัน มันก็หมุนตลอดเลย มีแต่จะให้พ้นอย่างเดียว อยู่ไม่ได้ว่างั้นเถอะ นี่ละธรรม พระพุทธเจ้ามีหรือไม่มี หรือว่ามาโกหกท่านทั้งหลายเผลอเวลานี้ ใ้กิเลสมาเหยียบหัว เหยียบธรรมไปหมดเผลอ พูดเรื่องอรรถเรื่องธรรมพูดไม่ได้ เวลานี้กิเลสมันหนามันแน่น ผู้ที่ปฏิบัติธรรมอยู่ด้วยกันหย็อกๆ แหย็กๆ ทั้งเป็นนักบวชเหมือนกันนั่นแหละ พูดเรื่อง ธรรมพูดไม่ได้ กิเลสมันมีอำนาจเหยียบได้ทุกเพศทุกวัยนั่นแหละ ธรรมมันไม่ได้สนใจ ธรรมเป็นเหมือนมูตรเหมือนคูถ กิเลสเป็นเหมือนทองคำทั้งแท่ง เวลานี้เต็มอยู่หัวใจสัตว์ มีแต่กิเลสเสกสรรตัวเองโดยหลักธรรมชาติของมัน เป็นทองคำทั้งแท่ง แต่เหยียบทองคำ ทั้งแท่งนั้นลงมาเป็นมูตรเป็นคูถไปเสียหมด เวลานี้กำลังเป็นอย่างนี้นะ

ต่อไปนี้พวกเราจะเข้าวัดเข้าวาไม่ได้นะ ทองคำทั้งแท่งของกิเลสมันจะเหยียบเอาๆ นี่เขาไปวัดแล้วนะ พูดเยาะพูดเย้ยพูดถากพูดถาง นี่เขาจะไปวัด ยังเหลือแต่พวกเราแหละ ก็ดีเขาไม่มาหาแย่งปูแย่งปลาตามบึงตามบ่อ เราจะสนุกทอดปลา ทาปลาได้สนุก พวกนี้ไม่ มาแย่งเรา มันไปอย่างนั้นอีกนะ ต่อไปนี้จะป็น เวลานี้ยังไปวัดไปวาบำเพ็ญศีลธรรมได้ ธรรมดา ถึงกิเลสจะเหยียบย่ำทำลายถึงเรื่องมรรคเรื่องผล ใครพูดขึ้นไม่ได้กิเลสเหยียบๆ นี่ก็ตาม ยังมีเนื้ออยู่ที่ตาม แต่ยังปล่อยให้ไปวัดไปวาอยู่ คือไปธรรมดา ถ้าหากว่าหนักกว่านั้น แล้ว ไปวัดต้องได้ขโมยไปเหมือนขโมย เพราะพวกนี้เห็นไม่ได้มันตามเหยียบเอาเลย ถาก ถาง เข้าใจแล้วนะ

นี่ก็ระวังนะ เวลานี้เราทำความพากความเพียรก็ได้ ต่อไปนี้จะทำความพากความ เพียรก็จะอายุตัวเองละนะ มันสู้หมอนไม่ได้ไปหาทำอะไร ทำไปแล้วมันไม่เห็นเกิด ประโยชน์อะไร นอนเสียดีกว่า ความนอนเลยดีกว่ามรรคผลนิพพาน มันกำลังจะเป็นใน หัวใจเรานะ เข้าใจไหม นี่เราเดินจงกรมมาทีนาน เราบวชมาทีนาน เราปฏิบัติมานี้ทีนานไม่ เห็นได้อะไร หยุดเสียดีกว่า เห็นไหมนี่มันเข้าแล้วนะนั่น ตัวเราเองนั่นละเข้าใจหรือ ไม่ต้อง อายุใครไม่อายุใครละ ดูตัวเองก็แล้วกัน เอาละแค่นี้

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th